

BESEDA ZDRAVI

Sem Kaja, 16. letno dekle in moje življenje počasi izgublja smisel. Dom mi več ne predstavlja kraja kamor se lahko zatečem, ko mi je hudo, temveč grozen kraj kjer sem primorana biti. Vsak večer si zaželim, da se naslednje jutro ne bi več zbudila, da bi moje težave izginile. Sramujem se svoje družine, svojega doma in dejstva da teh stvari ne morem spremeniti. Verjemite mi, poskusila sem že neshetokrat vendar s stavkom "ati, prosim ne pij tako" nikoli ne dosežem ničesar. Ne preostane mi nič drugega, kot da sem tiho in trpim za nekaj kar naj ne bi bila kriva jaz. Čeprav mi je to povedalo že veliko ljudi še vedno menim, da sem krivec za to jaz. Jaz sem tista, ki je svojemu očetu na glavo nakopala polno težav. Če me ne bi bilo se moj oče ne bi zatekal k alkoholu in v gostilni preživel pol svojega dne. Ne bi začel opuščati osnovnih življenjskih opravil, ter se ne bi spremenil v osebo, ki je sploh ne prepoznam več. To ni več moj oči, jaz pa zagotovo nisem več njegova princeska. To je oseba, ki mi je postala popolnoma tuja. Z njim redko kdaj spregovorim, saj ves svoj dan preživi v gostilni, ko je doma pa spi. Ko ga pogledam v njegovih očeh več ne vidim iskric, ki bi potrjevala njegovo ljubezen do mene. Vse v njem je ugasnilo, ostalo je le prazno telo, ki od njega zahteva vedno več in več alkohola. Nikoli ni dovolj, telo hrepeni po njem, moj trud da ga bi pri tem zaustavila pa gre vedno v prašek nič. Moje in očetovo življenje pravzaprav nikoli ni bilo roznato, ko sem izgubila mamo pa je šlo še vse bolj nazaj. Nikoli je nisem niti spoznala, saj je umrla ob mojem rojstvu. Žato mi je življenje z odvisnikom od alkohola predstavljalo nekaj normalnega, pravzaprav drugega kot to sploh nisem poznala, niti nisem morala. Ko sem začela odrasčati mi je začelo postajati jasno, da obnašanje mojega očeta ni takšno kot bi moralo biti. Za mene si sploh ni vzel časa, kot da me ne bi bilo, bil je nasilen in vse to samo zaradi tega alkohola. Več ga je popil bolj je bil agresiven. Saj vem, res mu ni bilo lahko. Kot oče samohranilec je za vse skrbi glede mene bil zadržan on, izgubil je svojo boljšo polovico in ni imel osebe, ki bi mu stala ob strani, jaz pa sem se pri teh letih komaj da zavedala, da sploh obstajam. Mislil je

da bo alkohol lahko nadomestil vse kar je izgubil. Dal mu je občutek varnosti, omogočil mu je, da admisi vse slabe stvari, ki so se mu v tistem trenutku dogajale, bil je njegov najboljši prijatelj videl pa ga je kot edini izhod iz vseh težav. Ko ga je enkrat začel uživati ni mogel nehati, zasvojil ga je in njegovo življenje popolnoma obrnil na glavo. Ni le izgubil prijatelj, izgubil je sebe kot osebo. Postal je eden izmed oseb, ki bi se jih majhna jaz bala, in to je eden izmed občutkov, ki jih ne bi privoščila niti svojemu največjemu sovražniku. Počutim se prazno, izčrpano a vseeno skušam vztrajati in mu dobesedno ubiti v glavo da to kar dela ni vredno. Kljub vsemu ga imam še vedno rada bolj kot karkoli na svetu saj je edin, ki mi je ostal. Vem da so moje besede močnega pomena in da imam glas zato, da ga uporabim. To sem napisala in svoje občutke zila na papir le iz enega samega razloga, in ta je da pomagam. Hočem ozaveščiti ljudi, da alkohol ni rešitev in nas ne dobi rok unici. Pa naj bo to 40 letni oče ali 15 letni fant, ki bo to prebral. Želim da bi se moje sporočilo dotaknilo vsaj nekoga in mu razbistri misli ali pa pomagal pri tem, da se ne počuti kot da je v tem sam. Beseda res zdravi in ljudje lahko drug drugemu rešimo življenje brez da bi se tega sploh zavedali. Ravno zato upam, da bo moja zgodba prišla do pravih rok in jim pomagala v njihovi stiski. Prekomerno uživanje alkohola je v današnjem času res velik problem, sploh pa je moč opaziti da se k njemu zateka veliko mladoletnih oseb, ki se ne zaveda vseh njegovih posledic. Hočem da bi vsi vedeli da stvari ki so se dogajale in se še dogajajo niso realna stvar in, da je o njih treba spregovoriti. Konec koncev pa vendarle nikoli ne vemo kaj nam bo življenje prineslo. Lahko se zgodi, da se bo kdaj s tem spopadal nekdo, ki nam je blizu ali pa bomo tista oseba mi. Nikoli ne vemo kaj se osebi dogaja v glavi in kakšno ozadje ima za sabo, zato ne imejmo predsodkov in si rajši pomagajmo.

Evelina Kerec, 9.6